

faa lidet Syn paa denne Sag, at han kan være med at undergrave eller rettere aldeles ødelægge Theatret. For mig, skal jeg ikke nægte, vilde det staae som en Plet i Danmarks Historie, naar den danske Rigsdag skulde ville nægte at bevilge en forholdsvis saa ringe Sum til Theatrets Vedligeholdelse, til at vedligeholde en Scene, paa hvilken Holbergs, Dehlschlægers, Heibergs, Herzs og saamange andre Forfatteres Værker have været saa fortrinligt fremstillede, og fra hvilken de ere gaaede ud og have virket befrugtende, oplivende og forædlende paa hele Folket, ja det vilde for mig være sørgeligt, netop fordi jeg sætter Pris paa Friheden, at Frihedsbrevet i Danmark skulde blive til Undergang for den dramatiske Kunst heri Landet.

Thurah: Det er kun ved et lille Afsnit af den meget lange og haarde Straffeprædiken, vi før hørte af det meget ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Wille), at jeg skal dvæle. Han udfastede blandt disse Slag til Høire og Venstre, til Benner og Modstandere, Ministre og Rigsdagsmænd ogsaa et lille Stib til en Side — jeg veed ikke, om det var i eller udenfor Salen — som talte Meget om Folkelighed, men ikke kunde begribe, ikke ret havde Blik for den Side af Folkeligheden, som laa i, hvad han kaldte Nationaltheatret. Jeg nærer en stor Ærbødighed for Folkeligheden, og næst efter Folkets Gudsfrygtighed ligger dets Folkelighed mig meest paa Sinde; men netop fordi jeg nærer denne Ærbødighed for Folkets sande aandelige Liv, kan jeg ikke taale at høre, at der gives Noget det ædlest Stempel, naar dette Stempel ikke tilkommer det. Man taler om et Nationaltheater, man taler om, at dette Nationaltheater har baaret en stor Deel, for ikke at sige den største Deel, af vort Lands aandelige Udvikling i dette Aarhundrede, et Aarhundrede, som har udmærket sig i Danmarks Historie, og som vistnok i lange Rækker af Aar vil staae som det, hvori den litteraire Virksomhed i Danmark har baaret sin skønneste Blomst. Men naar man saaledes udtaler sig om Forbindelsen mellem, hvad man kalder Nationaltheatret, og vor hele litteraire

Udvikling, saa har man dog luftet det ene Die, for ikke at sige dem begge, for den Kjendsgjerning, at der her i Danmark er slet et Særsyn netop i Henseende til vort Nationaltheaters Stilling ligeoverfor den litteraire Production. Det forundrer mig iøvrigt at see det nævnte ærede Medlem optræde som Ridder for vore litteraire Magnater ligeoverfor det kongelige Theater. Husker jeg nemlig ikke meget feil, har man netop i det ærede Medlems Organ meget stærkt fremhævet, at Dehlschlæger, som vi dog maae sige er Magnaten over Magnaterne i vor Litteratur, ikke mere egner sig for den danske Skueplads, ikke blot fordi han ikke kan spilles, og man ikke mere har de fornødne Kræfter til at opføre hans Værker, men ogsaa fordi Tiden ikke mere er dertil (Wille: Herimod maa jeg paa det Bestemteste protestere; der er ikke et rigtigt Ord i, hvad det ærede Medlem der sagde); det skulde gjøre mig ondt, hvis jeg tog Feil. . .

Formanden: Jeg skal gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at det dog ikke er værd at føre Discussionen ind paa, hvad der paa et andet Sted maatte være udtalt af et af Thingets Medlemmer.

Thurah: Jeg skal ikke dvæle derved, og jeg skal meget gjerne ligeoverfor det ærede Medlems Benaegtelse tilbagefalde min Udtalelse om, at han nærede en slig Anskuelse, men det er i alt Fald bekjendt, at den Anskuelse er meget udbredt, at Dehlschlæger ikke egner sig for vor Tid, idet man mener, at han staaer paa et romantisk og sentimentalt Standpunkt, som det er godt nok for vore Forældre at staae paa, men som vi ere komne langt ud over. Dernæst have vi en anden Coryphæ i den danske Litteratur, nemlig Ingemann, som i folkelig Betydning maafee netop er den største af vore Digtere, naar vi skulle spørge om, hvem der er trængt dybest ned i Folket. I hvilken Forbindelse kan man nu sætte Ingemann med den danske Skueplads? Hans dramatiske Arbejder ere gaaede een Saison over Scenen, og det er vistnok det Hele. Saa komme vi til Gwald — en af vore største